

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 9Csp/97/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917205501
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2018:5917205501.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok sudcom JUDr. Vladimírom Topoľančíkom v spore žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Michalská č. 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36 854 140, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Malata, Pružinský, Heged?š & Partners s.r.o., so sídlom Prievozská č. 4/B, 821 09 Bratislava, IČO: 47 239 921, proti žalovanej: M. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. č. 5, XXX XX X., okres V., právne zastúpenej JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom kancelárie J. Kráľa č. 5/A, 984 01 Lučenec, o zaplatenie sumy 1.014,38 eur s prísl.,

rozhodol:

Súd žalobu v celom rozsahu zamieťa.

Žalovanej sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré jej je žalobca povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu žalovanej JUDr. Andreja Cifru, advokáta, vo výške určenej samostatným uznesením Okresného súdu Ružomberok.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 16.08.2017 sa žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.014,38 eur spolu s úrokom vo výške 586,91 eur, úrokom vo výške 19,50 % ročne zo sumy 764,48 eur od 01.08.2017 až do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 1.351,39 eur od 01.08.2017 až do zaplatenia a súčasne, aby mu nahradila trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia. Po skutkovej a právnej stránke žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe žiadosti žalovanej o vydanie ČSOB Kreditnej karty vystavil žalobca dňa 28.06.2010 oznámenie o poskytnutí úveru k ČSOB Kreditnej karte k žiadosti reg. č. XXXXXXXXXR, ktorým došlo v súlade s príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka k uzatvoreniu zmluvy o úvere k ČSOB Kreditnej karte č. XXXXXXXXXR. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli Obchodné podmienky pre ČSOB Kreditnú kartu (ďalej len „VOP“), ako aj Podmienky pre vydanie a používanie ČSOB Kreditnej karty. Predmetom uvedenej zmluvy bol záväzok žalobcu poskytnúť za splnenia dohodnutých podmienok žalovanej peňažné prostriedky na čerpanie (úver) do výšky úverového limitu dohodnutého zmluvnými stranami na sumu 800,-eur. Žalovaná bola oprávnená úver čerpať počnúc dňom 28.06.2010. Žalovaná sa zároveň zaviazala uhradiť žalobcovi dlžnú sumu, ktorú predstavuje zostatok čerpaného úveru, úroky a všetky príslušné poplatky ku dňu uzávierky (čl. 3 VOP) najneskôr v deň splatnosti, t.j. 18. deň v mesiaci v ľubovoľnej výške, najmenej však vo výške minimálnej splátky. Výška minimálnej splátky bola podľa čl. 5 písm. 5.1 VOP dohodnutá vo výške 5 % z dlžnej sumy, avšak minimálne vo výške 16,60 eur. Žalobca bol oprávnený inkasovať príslušnú splátku z bežného účtu žalovanej a žalovaná bola povinná vytvárať ku dňu splatnosti dostatočné krytie peňažných prostriedkami na svojom bežnom účte. Žalovaná bola podľa čl. 5. bod 5.1 VOP povinná uhradiť povinnú splátku úveru po doručení výpisu. Podľa bodu 4.1. VOP sa zmluvné strany dohodli, že vyčerpaný a nesplatený úver alebo jeho časť sa úročí úrokovou sadzbou dohodnutou v zmluve, ktorá je pohyblivá. Žalobca mal právo kedykoľvek meniť výšku úrokovej sadzby, keď každú zmenu výšky úrokovej sadzby mal žalobca oznámiť žalovanej vo výpise, na výveske v pobočkách a na

internetovej stránke žalobcu. Uvedený postup platil podľa čl. 4 bod 4.3 VOP aj pri určení výšky sadzby úroku z omeškania. Podľa bodu 4.3 VOP sa zmluvné strany dohodli, že sumy so splatením ktorých je žalovaná v omeškani, sa budú naďalej úročiť úrokovou sadzbou dohodnutou podľa bodu 4.1 VOP, zvýšenou o sadzbu úroku z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve. Keďže žalovaná nedodrжала platobnú disciplínu, na ktorú sa zaviazala, žalobca určil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 18.08.2014 a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Ku dňu 31.07.2017 žalobca evidoval voči žalovanej pohľadávku vyplývajúcu z predmetnej zmluvy spolu vo výške 1.601,29 eur, ktorú predstavovala istina vo výške 764,48 eur, úrok vo výške 586,91 eur vyčíslený ku dňu 31.07.2017 a úrok z omeškania vo výške 249,90 eur vyčíslený ku dňu 31.01.2017.

2. Dňa 06.09.2017 vydal tunajší súd vo veci platobný rozkaz č.k. 9Csp/97/2017-34, ktorý bol z dôvodu riadne a včas podaného odporu zo strany právneho zástupcu žalovanej zrušený, a súd vo veci nariadil pojednávanie.

3. Žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu v odpore proti platobnému rozkazu poukázala na to, že v prípade, ak žalobca súdu nepredloží listinu „Žiadosť o vydanie platobnej karty k účtu ČSOB Kreditnej karty pre fyzickú osobu“, má žalovaná za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne uzatvorenia akejkoľvek zmluvy o úvere. Taktiež poukázala na to, že je nevyhnutné porovnať, aké údaje boli skutočne uvedené v predmetnej žiadosti, t.j. v návrhu zmluvy s údajmi uvedenými v „Oznámení o poskytnutí úveru k ČSOB Kreditnej karte k žiadosti reg. č. XXXXXXXXXXR“ zo dňa 28.06.2010, t.j. v akceptácii návrhu. Podľa „Oznámenia“ mala byť medzi stranami uzatvorená „Zmluva o úvere k ČSOB Kreditnej karte č. XXXXXXXXXXR“ zo dňa 28.06.2010. V predmetnej veci je nevyhnutné dôsledne sa zaoberať, či došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere s poukazom na prípadnú nezgodu úkonov návrhu a prijatia návrhu. Ak žalobca uviedol v oznámení iné/nové náležitosti, ktoré neboli uvedené v žiadosti, má žalovaná za to, že zo strany dodávateľa nejde o prijatie návrhu, ale o nový návrh podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak k platnému uzavretiu zmluvy mohlo dôjsť logicky až prijatím nového návrhu. Žalovaná v odpore proti platobnému rozkazu ďalej poukázala na to, že zmluva o úvere by mala byť celistvá, pre spotrebiteľa prehľadná a zrozumiteľná. Pokiaľ sa žalobca v podanej žalobe odvoláva na VOP a na Podmienky pre vydanie a používanie ČSOB Kreditnej karty, pre platnosť týchto obchodných podmienok, ktoré sú písané takmer nečitateľným písmom, nepostačuje iba podpis žalobcu ako spotrebiteľa pod tzv. včleňovaciou klauzulou. V prejednávanej veci navyše predmetné obchodné podmienky ani podmienky pre vydanie a používanie ČSOB Kreditnej karty neboli zo strany žalovanej podpísané. Žalovaná ďalej poukázala na to, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách nesmú slúžiť k tomu, aby dodávateľ do nich ukryl dôležité dojednania, o ktorých je predpoklad, že uniknú pozornosti spotrebiteľa. Samotný podpis pod tzv. včleňovaciou klauzulou pre uplatnenie obchodných podmienok sám osebe nepostačuje k ich záväznosti, ale je potrebné, aby bol zároveň naplnený aj druhý predpoklad, a to známosť obchodných podmienok, keď dôkazné bremeno je na tej strane, ktorá sa obchodných podmienok dovoláva. Žalobca v súdnej veci neunesol dôkazné bremeno ohľadne skutočností, že k zmluve boli skutočne priložené predmetné obchodné podmienky, ako aj ohľadne skutočností, že s týmito podmienkami bola žalovaná oboznámená. Žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu ďalej poukázala na to, že spor v predmetnej veci je spor týkajúci sa spotrebiteľskej zmluvy a na predmetný právny vzťah je nevyhnutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR, ktorým I.ÚS 402/2013 zo dňa 19.06.2013, v ktorom bolo vyslovené, že aplikácia Občianskeho zákonníka na spotrebiteľský úverový vzťah je ústavne konfortná a nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť daného záveru. Súčasne žalovaná v odpore proti platobnému rozkazu poukázala na to, že predmetná zmluva o úvere k ČSOB Kreditnej karte č. XXXXXXXXXXR zo dňa 28.06.2010 nespĺňa náležitosti prezumované § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keď v nej absentuje údaj prezumovaný § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona (t.j. uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru), údaj podľa písm. i) predmetného ustanovenia (t.j. úroková sadzba spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index, alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, keď v zmluve o úvere sú uvedené rôzne úrokové sadzby a absentuje údaj o časovom období, kedy má dôjsť k ich uplatneniu, absentujú podmienky a spôsob vykonania zmeny v zmysle zákona, t.j. v dôsledku neurčitosti dojednania nemožno považovať náležitosť za platne dojednanú),

ďalej absentuje náležitosť podľa písm. k) predmetného ustanovenia (t.j. údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, keď tieto náležitosti v zmluve o úvere úplne absentujú) a taktiež údaj podľa písm. y) predmetného ustanovenia (t.j. údaj o priemernej hodnote RPMN na príslušný spotrebiteľský úver). Z uvedených dôvodov predmetný úver je potrebné považovať podľa § 11 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 129/2010 za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná titulom predmetného úveru tak, ako to vyplýva z prehľadu platobnej disciplíny čerpala celkovú sumu 4.113,47 eur, keď titulom predmetného úveru tak, ako to vyplýva z prehľadu platobnej disciplíny, žalovaná uhradila žalobcovi celkovo sumu 4.582,32 eur. Z uvedených dôvodov je podľa žalovanej uplatnený nárok na zaplatenie žalovanej sumy v celom rozsahu nedôvodný. Pokiaľ sa žalobca súčasne domáha zaplatenia zmluvných úrokov až do konečného zaplatenia istiny, má žalovaná za to, že žalobca je oprávnený sa domáhať od dlžníka iba úroku do ukončenia zmluvného vzťahu, t.j. kým nedôjde k zosplateniu celej dlžnej čiastky a po tomto zosplatení má veriteľ nárok iba na úrok z omeškania.

4. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu poukázal na to, že predmetnú zmluvu považuje za platne uzavretú z dôvodu, že žalovaná čerpala finančné prostriedky z predmetnej zmluvy. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR I.ÚS 242/07 zo dňa 03.07.2008, podľa ktorého „Základným princípom výkladu zmluvy je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s tým spojená spoločenská hospodárska funkcia zmluvy. Nie je ústavne komfortné a je v rozpore s princípmi právneho štátu taká prax, keď všeobecné súdy uprednostňujú výklad vedúcich k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.“ Podľa názoru žalobcu predmetný nález Ústavného súdu SR je potrebné aplikovať aj na spotrebiteľské spory. Základnou podmienkou pre uzavretie zmluvy je zhoda vôle zmluvných strán a obsahu zmluvy. Zmluva vzniká, ak sa strany dohodnú na obsahu zmluvy, teda keď adresát právneho úkonu (oblát) prijme návrh na uzavretie zmluvy. Úverový vzťah medzi žalobcom a žalovanou trval viac ako 4 roky a výklad, ktorý by negoval vôľu zmluvných strán, ktorá bola opakovane prejavovaná po dobu viac ako 4 rokov, považuje žalobca sa odporujúci vyššie uvedenej zásade, podľa ktorej je vždy potrebné uprednostniť výklad podporujúci platnosť uzavretej zmluvy. Žalobca vo vyjadrení k odporu nepoprel spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy, mal však za to, že aplikácia zákona č. 129/2010 Z.z. musí byť vykonaná dôsledne, s poukazom na charakter poskytovaného produktu. Produkt kreditnej karty je typický skutočnosťou, že nie je časovo ohraničený. Ide o formu tzv. revolvingového úveru, ktorý je charakteristický odlišnosťami v porovnaní so spotrebiteľským úverom s jednorazovým čerpaním finančných prostriedkov. Ustálená judikatúra preto priznáva k revolvingovým úverom osobitný režim pri aplikácii noriem spotrebiteľského práva. Z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov, časť na odplatu. Úver je odplätelný právny úkon, keď je pritom výlučne k dispozícii dlžníka, koľko vyčerpá a je teda výlučne v dispozícii dlžníka i suma, ktorú bude povinný titulom úverového vzťahu zaplatiť. Obmedzenie zmluvy o kreditnej karte na určitý časový úsek by bolo nielen v rozpore s produktom kreditnej karty, ale i v rozpore s podstatnou náležitosťou uzatvorenej zmluvy, t.j. s prejavovanou vôľou zmluvných strán. Žalobca zastáva názor, že takáto spätná zmena riadne dojednaného ustanovenia medzi zmluvnými stranami nie je možná. Uvedené tvrdenie má oporu v princípe autonómie vôle zmluvných strán, v povahe súkromného práva a s nimi spojenej spoločenskej a hospodárskej funkcii zmluvy. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/29/2014, 14Co/83/2012 a 6Co/95/2010. Z uvedených dôvodov požiadavka na splátkový kalendár pri revolvingových úveroch nie je možná. Vo vzťahu k námietke na preukázanie oboznámenia žalovanej s podmienkami poskytnutého úveru poukázal žalobca na to, že žalovaná bola informovaná formou štandardných informácií o spotrebiteľskom úvere, pričom pripomenul, že samotná požiadavka na písomnú formu obchodných podmienok nezakladá povinnosť podpísania každej jednej súčasti zmluvy (Home Credit c/a Klára Biróová C - 42/15). Pokiaľ ide o vznik nároku na úrok len do určenia predčasnej splatnosti úveru, žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 29.06.2017 sp.zn. 9Co/39/2017, ktorý v predmetnom rozhodnutí poukázal na to, že „nevidí žiadny zákonný a ani iný základ pre záver, že v prípade ukončenia úverovej zmluvy by dlžník nemal platiť zmluvné úroky za užívanie istiny žalobcu až do dňa ich skutočného vrátenia...Ak ide o povinnosť dlžníka platiť úrok z úveru v situácii, ak sa sám rozhodne predčasne splatiť úver, čím žiadnu zmluvnú

povinnosť neporuší, o to skôr to musí platiť v situácii porušenia zmluvných povinností...Pohľadávka veriteľa z úverovej zmluvy v zmysle nároku na vrátenie istiny a ceny za používanie istiny za celé obdobie jej užívania, t.j. do času splatenia istiny je podľa názoru odvolacieho súdu pohľadávkou zodpovedajúcou kritériám legitímneho očakávania, t.j. majetkom požívajúcim ochranu...“. Podľa názoru žalobcu už z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka možno ustáliť, že dohoda o povinnosti zaplatiť zo strany dlžníka úrok za úver je esenciálnou náležitosťou zmluvy o úvere, pričom zákonné ustanovenie vymedzujúce túto esenciálnu náležitosť má kogentný charakter, a preto je vylúčené, aby sa zmluvné strany dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov, keď takáto zmluva by mala charakter inominátneho kontraktu.

5. Písomným podaním zo dňa 30.10.2017 žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázala na to, že sa stotožňuje so základným princípom výkladu zmluvy v prospech jej platnosti, avšak nemožno opomenúť aj základné zásady a princípy spotrebiteľského práva aj v súvislosti so zásadou autonómie vôle zmluvných strán. Dispozitívnosť ustanovení Občianskeho zákonníka o uzatváraní zmlúv nemožno posudzovať absolútne. Aj zmluvná autonómia prejavujúca sa v danosti možnosti každému slobodne sa rozhodnúť, či vstúpi do zmluvného vzťahu s kým, prípadne akými právami a povinnosťami naplní obsah tohto právneho vzťahu, má svoje limity. V konkrétnom prípade je autonómia prejavu vôle zmluvných strán korigovaná cez všeobecný uplatniteľný princíp ochrany slabšej zmluvnej strany ako moderného princípu súkromného práva. Pokiaľ sa žalovaný odvoláva na autonómiu vôle pri uzatváraní zmlúv a na prejav slobodnej vôle účastníkov zmluvného vzťahu, nepôjde ani v tomto prípade o žiadnu akceptovateľnú výnimku s imperatívom zabezpečenia ochrany slabšej strany prejavujúcej sa in concreto tým, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa neodchýlia od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Žalovaná má za to, že jednotlivé produkty, ktoré ponúkajú poskytovateľa spotrebiteľských úverov majú spĺňať kritériá nastavené príslušnými právnymi predpismi a nemá byť snahou dodávateľov dlhodobo tieto kritériá ignorovať a obchádzať. Cieľom noviel smerujúcich k zvýšeniu ochrany spotrebiteľa je zabezpečenie vysokého stupňa ochrany spotrebiteľa v rámci EÚ. V kontexte uvedeného zastáva žalovaná názor, že je neúnosné a právne neudržateľné, aby zákon bral ohľad na rôznorodosť produktového portfólia jednotlivých poskytovateľov úverov. Súčasne prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázala na to, že žalobca pripravuje produkt zmluvy a obchodných podmienok, reguluje negociačný proces, ustanovuje práva a povinnosti pre zmluvné strany, ktoré spotrebiteľ mohol iba prijať a odmietnuť. O autonómii vôle fakticky nemožno hovoriť, lebo spotrebiteľ nemá dosah na práva a povinnosti uvedené v predformulovaných zmluvných podmienkach. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ C 42/15, z tejto argumentácie nevyplýva, že žalovaná bola skutočne oboznámená s obchodnými podmienkami, že jej boli aj odovzdané pred podpisom, čím nebola nijako zodpovedaná otázka o účinnosti a záväznosti obchodných podmienok, keď dôkazné bremeno má v spore jednoznačne žalobca.

6. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo vyjadrení doručenom tunajšiemu súdu dňa 11.01.2018 v celom rozsahu zotrval na svojom prvotnom vyjadrení. Zdôraznil, že nijakým spôsobom nespochybňuje spotrebiteľský charakter zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanou. Zastáva názor, že účelom verejnej ochrany spotrebiteľa je chrániť spotrebiteľa pred nekalými praktikami dodávateľa, nie však poskytovanie právnej ochrany špekulatívnym úverom a je preto potrebné vždy sledovať účel právnej normy. Poukázal na nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 15/2014 zo dňa 28.04.2014 podľa ktorého „Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína, že prílišný právny formalizmus a prehnané nároky na formuláciu zmluvy nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať, lebo evidentne zasahuje do zmluvnej slobody občana vyplývajúcej z princípu zmluvnej voľnosti (autonómie vôle) podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že jedným zo základných princípov výkladu zmluvy je priorita výkladu, ktorý nevedie k neplatnosti zmluvy, pred takým výkladom, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou a nie zásadou. Taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom nezakladajúcim jej neplatnosť, preto nie je ústavne konformná, a je v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 ústavy ... Ako ústavne nesúladne (porušujúce základné práva) ústavný súd hodnotí aj rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými boli zákony a podzákonné úpravy (vrátane noriem týkajúcich sa výkladu alebo platnosti právneho úkonu) interpretované v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti, napr. v dôsledku prílišného formalizmu.“ Žalobca ďalej poukázal na judikatúrou opakovane prezentovanú doktrínu, podľa ktorej nie je možné aplikáciu právnych noriem na ochranu spotrebiteľa uskutočňovať selektívne a spätne. Nie je

možné dospieť k záveru, že ochrana spotrebiteľa umožňuje aplikáciu akéhokoľvek ustanovenia len s odôvodnením, že je to pre spotrebiteľa výhodnejšie. Uvedený záver by vnášal do právnych vzťahov značnú neistotu a znamenal by tiež výrazný zásah do zásady rovnosti účastníkov týchto vzťahov. Závery o vzájomnom postavení kódexov občianskeho a obchodného práva považuje žalobca za zmätočné, keď spotrebiteľský charakter uzatvorenej zmluvy nemá vplyv na základnú charakteristiku úverovej zmluvy podľa § 497 Obchodného zákonníka. Žalobca zastáva názor, že prvotnou skutočnosťou definujúcou súčasný skutkový stav medzi stranami sporu je tá, že žalovaná neplatila dojednané finančné prostriedky v prospech žalobcu a nemožno prisvedčiť argumentácie, podľa ktorej žalovaná vlastným porušením zmluvných ustanovení sa zbaví záväzkov, ktoré by pri riadnom plnení zmluvy mala. Keďže žalovaná finančné prostriedky poskytnuté jej na základe predmetnej zmluvy riadne čerpala, považuje žalobca zmluvu za platne uzavretú, keď úverový vzťah medzi žalobcom a žalovanou trval viac ako 4 roky. Pokiaľ žalovaná vo svojich vyjadreniach prezentuje nereálnu situáciu, podľa ktorej by jednotlivé bankové produkty na trhu nemali mať oporu v zákone, tak toto jej tvrdenie je neúnosné, neudržateľné, keď tieto závery vyplývajú aj z rozhodnutia Krajského súdu Nitra sp.zn. 5Co/3/27/2016 zo dňa 28.04.2017. Vo vzťahu k námietke na preukázanie oboznámenia žalovanej s podmienkami poskytnutého úveru poukázal žalobca na to, že žalovaná bola informovaná formou štandardných informácií o spotrebiteľskom úvere, keď samotná požiadavka na písomnú formu obchodných podmienok nezakladá povinnosť podpísania každej jednej súčasti zmluvy tak, ako to vyplýva z rozhodnutia Súdneho dvor EÚ vo veci C 42/15, v ktorom sa taktiež uvádza, že je potrebné rozlišovať pojmy „písomne“ a „podpísané“. Povinnosť podpísania všetkých písomných súčastí úverovej zmluvy musí byť výslovne stanovená vnútroštátnym právom, pričom žalobca zastáva názor, že takáto povinnosť zákona č. 258/2001 Z.z. nevyplýva.

7. V súlade s § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a právneho zástupcu žalobcu, ako aj v neprítomnosti právneho zástupcu žalovanej.

8. Žalovaná na pojednávaní vo svojej výpovedi v celom rozsahu zotrvala na písomných vyjadreniach svojho právneho zástupcu, keď poukázala na to, že ona uvedenú zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľka a peniaze minula na súkromný účel. Pokiaľ ide o proces uzatvárania zmluvy, poukázala na to, že ona bola oslovená zo strany žalobcu na poskytnutie úveru vo forme kreditnej karty, keď ona na túto ponuku reagovala, dostavila sa na pobočku žalobcu, tam vypísala žiadosť o vydanie kreditnej karty a táto žiadosť bola zo strany žalobcu akceptovaná. Ona v súvislosti s poskytnutím úveru podpísala iba žiadosť o vydanie platobnej karty z účtu ČSOB Kreditnej karty pre fyzickú osobu dňa 28.06.2010, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, prevzatie oznámenia o poskytnutí úveru v ČSOB Kreditnej karte k žiadosti reg. č. 003701974R zo dňa 28.06.2010 a potvrdenie o prevzatí/odovzdaní platobnej karty zo dňa 09.07.2010.

9. Právny zástupca žalovanej vo svojom podaní zo dňa 25.01.2018 pre prípad, že by bola žalovaná zaviazaná zaplatiť čo i len časť uplatňovanej sumy naraz navrhol, aby súd žalovanej povolil splácať predmetný dlh v primeraných mesačných splátkach, s ohľadom na ťaživú situáciu, v ktorej sa žalovaná aktuálne nachádza.

10. Vo veci okrem výsluchu žalovanej vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, keď po vyhodnotení skutkových tvrdení žalobcu a skutkových tvrdení žalovanej zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci. Na základe žiadosti žalovanej o vydanie platobnej karty k účtu ČSOB Kreditnej karty pre fyzickú osobu zo dňa 28.06.2010, prijal žalobca toho istého dňa túto žiadosť a toho istého dňa doručil žalovanej oznámenie o poskytnutí úveru k ČSOB Kreditnej karte k žiadosti reg. č. XXXXXXXXXR. V žiadosti o vydanie platobnej karty k účtu ČSOB Kreditnej karty pre fyzickú osobu je uvedený druh kreditnej karty, o vydanie ktorej žalovaná požiadala „MC Unembossed chip, limit 800,-eur. Žiadne iné údaje v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom v čase podávania žiadosti nie sú v tejto žiadosti uvedené. V oznámení o poskytnutí úveru k ČSOB Kreditnej karte k žiadosti o reg. č. XXXXXXXXXR je uvedený termín prvého možného čerpania úveru, t.j. od 28.06.2010 s dňom splatnosti vždy v 18. deň v mesiaci, keď v zmysle predmetného oznámenia dňom konečnej splatnosti úveru bol v podľa ustanovení Podmienok pre vydanie a používanie ČSOB Kreditnej karty posledný deň výpovednej lehoty, kedy bude žalovaná povinná vyrovnáť všetky záväzky, ktoré jej voči žalobcovi vznikli v súvislosti s používaním ČSOB Kreditnej karty a s čerpaním úveru. Z predmetného oznámenia ďalej vyplynulo, že úverový účet č. XXXXXXXXXX/XXXX bol otvorený dňa 28.06.2010, keď ku dňu otvorenia úverového účtu predstavovala výška úrokovej sadzby 18,90 %

ročne pri debetnej úrokovej sadzbe 30 % ročne a výška úroku z omeškania bola určená v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie ČSOB Kreditnej karty vo výške 9 % ročne ku dňu podpisu zmluvy a žalobca bol oprávnený túto výšku meniť. RPMN uvedená v oznámení o poskytnutí úveru predstavovala výšku 20,94 % a celková čiastka, ktorú musela žalovaná ako dlžníčka zaplatiť vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy predstavovala výšku 878,96 eur, keď sa vychádzalo z predpokladu, že úver sa považuje za vyčerpaný okamžite, a v plnej výške. Aktuálna priemerná hodnota RPMN predstavovala 0 % ročne. Z oznámenia o poskytnutí úveru k ČSOB Kreditnej karte k žiadosti reg. č. XXXXXXXXXXR vyplýva vyhlásenie žalobcu o tom, že týmto je medzi ním a žalovanou uzatvorená zmluva o úvere k ČSOB Kreditnej karte č. XXXXXXXXXXR. Z písomného oznámenia o poskytnutí úveru vyplýva, že bolo podpísané zo strany zodpovednej zástupkyne žalobcu dňa 28.06.2010, a toto oznámenie bolo prevzaté žalovanou dňa 28.06.2010. Súčasne súd mal preukázané, že dňa 28.06.2010 bola žalovaná informovaná v zmysle štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, ktoré aj podpísala. Z výpisu z účtu žalovanej vedeným žalobcom vyplýva, že žalovaná titulom kreditnej karty čerpala celkovo sumu 4.113,57 eur a v prospech žalobcu zaplatila celkovo sumu 4.582,40 eur (viď kolónka „čerpanie“, ako aj kolónka „zaplatené celkom“).

11. S poukazom na vyššie uvedené skutkové zistenia súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere k ČSOB Kreditnej karte č. XXXXXXXXXXR je zmluvou uzavretou podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., pričom podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je svojím charakterom typovou zmluvou na predtlačenom formulári obsahujúcom zmluvné podmienky, ktorých obsah žalovaná ako spotrebiteľka nemohla pri jej uzavretí ovplyvniť. Pokiaľ ide o postavenie žalovanej ako spotrebiteľky, súd vychádzal z toho, že samotná žalovaná je v písomných dokumentoch týkajúcich sa predmetnej zmluvy označená ako spotrebiteľka a navyše bola ako spotrebiteľka poučovaná v zmysle štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere. Nakoľko sa v súdnej veci jednalo o spotrebiteľský spor, t.j. spor s ochranou slabšej strany, súd v rámci limitov stanovených Civilným sporovým poriadkom preskúmal obsah právneho vzťahu, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovanou z hľadiska jeho súladu s normami spotrebiteľského práva. O vzťah vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy sa jedná vtedy, keď v rámci zmluvného vzťahu na jednej strane vystupuje dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Do Občianskeho zákonníka bola spotrebiteľská zmluva zakomponovaná novelou č. 150/2004 Z.z., účinnou od 01.04.2004 a režim typových zmlúv bol do nášho právneho poriadku zavedený novelou zákona o ochrane spotrebiteľa č. 310/1999 Z.z. účinnou od 01.01.2000. Charakteristickým znakom spotrebiteľskej zmluvy je to, že jej obsah je pre spotrebiteľa vopred pripravený a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy, alebo jeho zmeny. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, t.j. ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky.

12. S poukazom na skutkové okolnosti týkajúce sa uzatvárania predmetnej zmluvy o úvere sa súd v súdnej veci primárne zaoberal otázkou, či predmetná zmluva spĺňa všetky formálne a obsahové náležitosti prezumované zákonom č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy. Pri posúdení týchto otázok súd aplikoval úpravu § 43 a nasl. Občianskeho zákonníka, týkajúcu sa procesu uzatvárania zmlúv, keď predmetná právna úprava má povahu kogentnej normy, od ktorej sa nemožno zmluvne odchýliť. Súd upriamuje pozornosť na to, že podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka je prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám návrhom na uzavretie zmluvy, ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia. Podľa § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu. Taktiež súd poukazuje na § 43c ods. 2 Občianskeho zákonníka veta prvá, podľa ktorého včasné prijatie návrhu nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi. Zmluva je následne uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť (§ 44 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka). Rozhodným pre posúdenie uzavretia predmetnej zmluvy je ustanovenie § 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prijatím návrhu, ktorý obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia, alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. V súvislosti s uzatváranou zmluvou o úvere revolvingového typu súd opätovne poukazuje na to, že predmetná zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keď táto zmluva obligatórne musí obsahovať všetky prezumované zákonom č. 129/2010 Z.z.. Z uvedeného

potom vyplýva, že všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadované zákonom, musí obsahovať už samotný návrh na uzavretie zmluvy. Súčasne akceptácia návrhu na uzavretie zmluvy nesmie obsahovať ďalšie doplnky, výhrady, nakoľko v opačnom prípade by sa jednalo o nový návrh na uzavretie zmluvy. Pokiaľ ide o návrh (žiadosť) zo strany žalovanej, tento bol spísaný vo formulárovej podobe v pobočke žalobcu ako žiadosť o vydanie platobnej karty k účtu ČSOB Kreditnej karty pre fyzickú osobu, keď táto žiadosť neobsahuje náležitosti prezumované zákonom č. 129/2010 Z.z.. Táto žiadosť/návrh nebol právom predpísaným spôsobom akceptovaný, keď samotný akcept z toho istého dňa (dňa 28.06.2010) už obsahuje aj ďalšie dojednania (ďalšie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako ich prezumuje zákon č. 129/2010 Z.z.), ktoré menia a dopĺňajú samotný návrh na uzavretie zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru čerpaného prostredníctvom kreditnej karty. Z uvedeného dôvodu potom podľa názoru súdu nemožno oznámenie o poskytnutí úveru k ČSOB Kreditnej karte k žiadosti reg.č. XXXXXXXXXXR zo dňa 28.06.2010 posúdiť inak, ako nový návrh na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda sa jedná o jednostranný prejav vôle žalobcu, v ktorom absolútne absentuje vôľa obidvoch zmluvných strán uzatvoriť samotnú zmluvu. Predmetné oznámenie ako nový návrh na uzavretie zmluvy už nebol zo strany žalovanej predpísaným spôsobom akceptovaný, keď podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere obligatórne mala mať písomnú formu, a v prípade nesplnenia tejto obsahovej náležitosti sa úver podľa § 11 ods. 1 písm. a) považoval za bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s listinou „Oznámenie o poskytnutí úveru k ČSOB Kreditnej karte, žiadosti reg. č. XXXXXXXXXXR“, súd považuje za potrebné opätovne zdôrazniť, že predmetná listina je jednostranným prejavom vôle žalobcu, ktorý v nej na jednej strane deklaruje, že schválil žiadosť žalovanej o poskytnutie úveru k ČSOB Kreditnej karte nespĺňajúcu náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a na druhej strane jednostranne konštatuje, že týmto medzi žalovanou a ním bola uzavretá zmluva o úvere k ČSOB Kreditnej karte. Jedná sa však o jednostranný prejav vôle, z ktorého nevyplýva vôľový konsenzus obidvoch zmluvných strán uzavrieť zmluvu s dojednaným obsahom. Pokiaľ sa na predmetnej listine nachádza podpis žalovanej, tento podpis iba deklaruje skutočnosť, že žalovaná túto listinu od žalobcu prevzala, avšak z tohto podpisu ani z obsahu celej listiny nemožno vyvodiť, že by akt podpísaného „prevzatia“ oznámenia zodpovedal písomnému prejavu vôle žalovanej uzatvoriť zmluvu s predmetným obsahom. V nadväznosti na uvedené súd poukazuje na to, že zo správania obidvoch strán potom, ako došlo zo strany žalobcu k vypracovaniu oznámenia o poskytnutí úveru k ČSOB Kreditnej karte dňa 28.06.2010 vyplýva, že predmetný „protinávrh“, resp. nový návrh zo strany žalobcu, či už ústne, alebo konkludentne žalovaná akceptovala, keď prijala a spotrebovala plnenie, ktoré jej bolo poskytnuté na základe predmetnej zmluvy, avšak tento akcept rozhodne už nebol vykonaný predpísanou formou, keď s absenciou písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákon spája následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukazoval na ústavné konformné princípy výkladu zmlúv, medzi ktoré patrí aj priorita výkladu, ktorý nevedie k neplatnosti zmluvy pred takým výkladom, ktorý vedie k jej neplatnosti, ak prichádzajú do úvahy obidva výklady, súd poukazuje na to, že v prejednávanej veci absencia písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemá za následok neplatnosť predmetnej zmluvy, keď úverový vzťah ako taký vznikol, avšak s tým pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere špecifickým sankčným následkom, že je úver bezúročný a bez poplatkov. V uvedenom následku možno jednoznačne vzhľadnuť vôľu zákonodarcu klásť osobitný dôraz na obsahové, ako aj formálne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v tom zmysle, aby boli práva spotrebiteľov pri uzatváraní týchto špecifických zmlúv dostatočne chránené pred potenciálnymi nástrahami, ktoré pre spotrebiteľov v súvislosti s týmito zmluvami môžu nastať. Za situácie, kedy všetky listiny, ktoré súviseli s uzavretím predmetnej zmluvy jednoznačne vyhotovoval žalobca ako dodávateľ finančnej služby, ktorý tým zodpovedá za formálny aj obsahový súlad týchto listín s právnymi predpismi, keď z týchto listín nemožno vyvodiť iný, ako vyššie súdom prezentovaný záver o tom, že nedošlo k písomnému akceptu nového návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalovanej, súd dospel k záveru, že absenciu písomne prejavenej vôle žalovanej uzatvoriť zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nemožno za daných skutkových okolností odstrániť podľa výkladového pravidla, na ktoré poukazoval žalobca vo svojich vyjadreniach. Vzhľadom na to, že predmetný úrok je bezúročný a bez poplatkov, keď žalovaná titulom predmetného spotrebiteľského úveru zaplatila v prospech žalobcu celkovo sumu 4.582,40 eur a titulom kreditnej karty čerpala úver v celkovej výške 4.113,57 eur, je nárok žalobcu uplatnený v prejednávanom spore v celom rozsahu nedôvodný, a súd žalobu zamietol.

13. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej, ktorá mala plný úspech vo veci, nárok na náhradu trov konania, ktorého výška bude vyčíslená v samostatnom uznesení tunajšieho súdu vydanom po právoplatnom skončení veci.

Poučenie:

Proti rozsudku súdu prvej inštancie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Ružomberok písomne v 3 vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods.1,2 CSP) - a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje, e) podpis, a ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania - uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods.3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na uskutočnenie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.